

Arrest

nr. 275 177 van 11 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Antwerpen op 10/02/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D. voornaam: V. geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: Shqiptare nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias: /

+ haar kinderen D., H. (°(...)2020, nationaliteit: Albanië) en D., L. (4 jaar oud volgens administratief verslag PZ Antwerpen) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert minstens 17/05/2019 - wanneer zij een aanvraag voor wettelijke samenwoning bij de stad Antwerpen indiende - in het Rijk.

Betrokkene verklaart niet dat zij een gezinsleven heeft in België en dit blijkt eveneens uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds 2x een aanvraag tot wettelijke samenwoning indiende bij de stad Antwerpen, op 17/05/2019 en op 03/10/2019, telkens met de Belgische onderdaan de heer B.G. (°(...)1954). Beide aanvragen werden door de stad Antwerpen geweigerd, respectievelijk op 02/07/2019 en op 26/02/2020, deze laatste na een negatief advies van het Parket van de procureur des Konings afdeling Antwerpen op 21/02/2020, nadat het desbetreffende Parket had vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoonst wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien toont het administratief verslag van de PZ Antwerpen van 10/02/2022 aan dat betrokkene niet verblijft bij de heer B., zij werd immers door de PZ Antwerpen aangetroffen bij de Belgische onderdaan de heer P.C. (°(...)1974), waarbij zij slechts tijdelijk verbleef. De heer P. had de PZ Antwerpen zelf uitgenodigd omdat betrokkene en haar 2 kinderen langer dan voorzien bij hem verbleven. Er is dus geen sprake van een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene werd door de PZ Antwerpen aangetroffen in het bijzijn van haar 2 minderjarige kinderen. Betrokkene verklaart niet dat zij of haar kinderen medische problemen kennen.

Het administratief dossier bevat geen informatie omtrent de oudste dochter (D.L.) van betrokkene. Wat betreft de jongste dochter van betrokkene, leert het administratief dossier ons dat betrokkene op 13/02/2020 tezamen met de heer B. een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind D.H. indiende te Antwerpen. Op 28/02/2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit het onderzoek (negatief advies Parket van de procureur des Konings Antwerpen van 21/02/2020) bleekt dat de erkenning van betrokkenes kind enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Ook het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont verder niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van de kinderen met hun vertrouwde omgeving zou impliceren, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene gaat niet automatisch in tegen het belang van de kinderen. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat zij zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het

verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op het lokale sociale en culturele leven waaronder de kleuterschool. Hoewel de kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Albanië. Betrokkene heeft immers de Albanese nationaliteit en is in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kinderen niet in het Albanees zouden opvoeden, wat haar moedertaal is en tevens de enige taaldie zij machtig zou zijn. Dit houdt in dat de beide dochters minstens een basis mondelinge kennis van het Albanees hebben om vanuit te vertrekken, alleszins naargelang het taalvermogen dat mogelijk is op hun leeftijd. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Het administratief dossier bevat verder geen informatie omtrent de scholing van de kinderen. We kunnen ervan uitgaan dat de jongste dochter gezien haar leeftijd nog geen school loopt. Wat betreft de oudste dochter, D.L., geldt dat zij nog niet schoolplichtig is in België. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkene's dochter hier mogelijks naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft reeds sedert minstens 17/05/2019 - wanneer zij een aanvraag voor wettelijke samenwoning bij de stad Antwerpen indiende - in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende geen enkele aanvraag tot een machtiging tot verblijf in bij de overheid.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15/12/1980 en het KB van 17/09/2014 werd betrokkene twee keer uitgenodigd voor een gesprek, namelijk op 12/11/2020 en 02/12/2020. Betrokkene kwam echter niet opdagen. Ook op een derde uitnodiging voor 20/01/2021 ging betrokkene niet in.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft reeds sedert minstens 17/05/2019 - wanneer zij een aanvraag voor wettelijke samenwoning bij de stad Antwerpen indiende - in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende geen enkele aanvraag tot een machtiging tot verblijf in bij de overheid.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15/12/1980 en het KB van 17/09/2014 werd betrokkene twee keer uitgenodigd voor een gesprek, namelijk op 12/11/2020 en 02/12/2020. Betrokkene kwam echter niet opdagen. Ook op een derde uitnodiging voor 20/01/2021 ging betrokkene niet in.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland. Zij brengt evenmin elementen aan die bewijzen dat zij of haar dochters aan een ziekte zouden lijden die hen zou verhinderen terug te keren naar betrokkene's land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel wordt afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en luidt als volgt:

"Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op heden de identiteit van het kind L. niet bepaald heeft.

L. werd geboren in Amsterdam, doch is nergens ingeschreven, noch in België, noch in Albanië. L. beschikt niet over enig paspoort en evenmin over de Albanese nationaliteit

In de gegeven omstandigheden is L. niet-verwijderbaar zodat de verwijdering van verzoekster de scheiding van verzoekster en dochter voor gevolg heeft, hetgeen strijdig is met art. 8 EVRM en het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat verzoekster en haar dochter een gezin vormen in de zin van art. 8 EVRM staat immers niet ter betwisting."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij de identiteit van haar oudste dochter L. niet heeft bepaald en dat zij hierdoor onverwijderbaar is, waardoor een verwijdering van verzoekster een scheiding met haar dochter betekent, wat een schending van haar recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM zou inhouden.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat haar een bevel om het grondgebied kon worden afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, volgen de kinderen de verblijfsrechtelijke situatie van hun moeder. Zij dienen dan ook samen met hun moeder het grondgebied te verlaten. Verzoekster, die kennis heeft genomen van de argumenten in de nota, voert hier tegen geen verweer. Hoewel de verwerende partij verder ook kan worden gevolgd waar zij stelt dat het in de eerste plaats aan verzoekster is om ervoor te zorgen dat haar kinderen over de nodige identiteitsdocumenten beschikken –verzoekster toont niet aan dat zij deze inspanning ook heeft geleverd- blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij ter zake al initiatief heeft genomen. Zo blijkt dat er thans een geboorteakte van het kind voorligt, waarin wordt vermeld dat het in Amsterdam is geboren op (x) mei 2017, zonder gekende vader. Verder blijkt dat de verwerende partij informatie heeft ontvangen vanwege de Nederlandse liaison-ambtenaar waaruit blijkt dat een apostillering van deze geboorteakte moet gebeuren via de rechtbank van Amsterdam en dat na ontvangst van het geapostilleerd document de registratie kan worden aangevraagd bij de Albanese ambassade. Dat verzoeksters dochter onverwijderbaar zou zijn, is dan ook niet aangetoond. Verder blijkt uit de inspanningen van de verwerende partij dat zij niet zal overgaan tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot op het moment dat vaststaat dat verzoekster kan worden vergezeld door haar twee dochters. Een scheiding tussen verzoekster en haar oudste dochter is derhalve niet aan de orde, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en wordt als volgt uiteengezet.

“Ten onrechte weerhoudt verwerende partij een risico op onderduiken in hoofde van verzoekster.

Verzoekster heeft zich nooit onttrokken aan enige verwijderingsmaatregel en woonde jarenlang op hetzelfde adres. De beweerde uitnodigingen mocht zij niet ontvangen en de juiste zending ervan wordt door verwerende partij niet aannemelijk gemaakt.

L. gaat bovendien reeds 2 jaar naar dezelfde school [...], i.e. een element waarmee ten onrechte geen rekening wordt gehouden.

Het risico op onderduiken in hoofde van verzoekster wordt door verwerende partij allerm minst aannemelijk gemaakt en blijkt niet afdoende uit het dossier.

Een schending van art. 74/14 Vreemdelingenwet dient derhalve te worden aangenomen.”

2.2.2. De bestreden beslissing bevat een bevel om het grondgebied te verlaten zondert toekenning van een termijn om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat. Deze mogelijkheid is voorzien bij artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet kan het risico op onderduiken bestaan uit een of meer volgende objectieve criteria. De bestreden beslissing is gebaseerd op zowel de situatie voorzien in 1° als die in 3° van dat artikel en motiveert daarover als volgt:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft reeds sedert minstens 17/05/2019 - wanneer zij een aanvraag voor wettelijke samenwoning bij de stad Antwerpen indiende - in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene diende geen enkele aanvraag tot een machtiging tot verblijf in bij de overheid.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15/12/1980 en het KB van 17/09/2014 werd betrokkene twee keer uitgenodigd voor een gesprek, namelijk op 12/11/2020 en 02/12/2020. Betrokkene kwam echter niet opdagen. Ook op een derde uitnodiging voor 20/01/2021 ging betrokkene niet in.”

Verzoekster betoogt echter dat het risico op onderduiken niet aannemelijk wordt gemaakt en niet afdoende blijkt uit het dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster de motivering in het licht van artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet volstrekt ongemoeid laat.

Wat betreft de situatie zoals voorzien in artikel 1, §2, 3° - betrokken werkt niet mee met de overheden - stelt zij dat ze de beweerde uitnodigingen niet heeft ontvangen en dat de verwerende partij de juiste zending ervan niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de bedoelde uitnodigingen zijn verstuurd naar het adres waar verzoekster woonachtig was en dat de verwerende partij ter plaatse heeft vastgesteld dat haar naam op de bel en de brievenbus vermeld was. Verzoekster toont in het licht van deze vaststellingen niet aan dat daar anders over moet worden gedacht.

Waar verzoekster meent dat ze zich nooit onttrokken heeft aan enige verwijderingsmaatregel, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een dergelijke maatregel, zodat dit argument niet dienstig is. Waar ze stelt dat ze jarenlang op hetzelfde adres woonde en haar dochter L. al twee jaar naar dezelfde school gaat, moet worden vastgesteld dat zij daarmee niet aantoonde dat er ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat in haar hoofde ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld en evenmin dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS